Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 165/2015
26.06.2015. године
Б е о г р а д

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца Г.Ђ. из У., чији је пуномоћник М.М.J., адвокат из У., против туженог Здравственог центра Ужице, РЈ Дом здравља Ужице, кога заступа Ј.Ц., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2655/14 од 03.07.2014. године, у седници већа одржаној 26.06.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2655/14 од 03.07.2014. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 356/13 од 21.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавеже тужени да му на име разлике између коефицијента 10,71 до коефицијента 13,57 за период од 01.04.2010. године до 01.04.2013. године исплати износ од 260.885,22 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе описане у изреци. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 8.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2655/14 од 03.07.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучује као изузетној дозвољеној у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), који је новелиран одредбом члана 14. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14) закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној.

Новелираном одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, с обзиром да су одлуке нижестепених судова сагласне правном ставу Врховног касационог суда и то да запослени на пословима возача санитетског возила у здравственим установама није здравствени радник нити здравствени сарадник у смислу Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС“, број 107/05, 72/09, 88/10, 99/10, 57/11, 119/12, 45/13) због чега нема право на коефицијент од 13,58 и да му се применом коефицијента за обрачун плата здравственим радницима који је утврђен Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама обрачуна плата („Службени гласник РС“, број 44/01, 15/02, 30/02, 32/02 ... 11/12).

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), у вези са чланом 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14) новелирана је одредба члана 403. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11) према којој ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбом поднетом 24.04.2013. године тражио да се обавеже тужени да му на име разлике зараде исплати износ од 360.000,00 динара. На рочишту одржаном 21.03.2014. године тужилац је смањио тужбени захтев на износ од 260.885,22 динара.

Имајући у виду да је побијана другостепена пресуда донета 03.07.2014. године, након ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Србије", бр. 55/14), а да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по

средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Снежана Андрејевић, с.р.